

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5778/2540

บริษัท รวม พล โปรร จำกัด โจทก์ นาย ศรายุทธ บุตร คำจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 352, ป.อ. มาตรา 353, ป.อ. มาตรา 354, ป.วิ.อ. มาตรา 2

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ ส. ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการโจทก์พบพนักงานสอบสวน แล้วแจ้งความว่าผู้แจ้งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทโจทก์ มาแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในข้อหายกยอกทรัพย์ จนกว่าคดีจะถึงที่สุดตามที่พนักงานสอบสวนได้บันทึกไว้ในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีนั้น เป็นการเพียงพอที่จะฟังได้แล้วว่าโจทก์ในฐานะผู้เสียหายได้ร้องทุกข์กล่าวโทษจำเลยว่ากระทำความผิดฐานยกยอกทรัพย์โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ร้องทุกข์ภายหลังคดีขาดอายุความคำฟ้องของโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 352, 353, 354 ศาลชั้นต้นได้ส่วนมูลฟ้องแล้วฟ้องว่า คดีไม่มีมูลพิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ประทับฟ้องจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 352 วรรคหนึ่ง, 353 รวมสามสิบหกกระทงความผิด การกระทำแต่ละกระทงความผิดนั้น เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม มาตรา 90 ในแต่ละกระทงนั้น แต่ความผิดในกฎหมายหลายบทนั้น กำหนดระวางโทษไว้เท่ากัน จึงให้ลงโทษตามความผิดบทหนึ่งบทใดก็ได้ ลงโทษฐานผู้จัดการทรัพย์สิ้นตาม มาตรา 353 ให้จำคุกกระทงละ 1 ปี รวมสามสิบหกกระทงความผิด เป็นจำคุก 36 ปีแต่ตามกฎหมายในความผิดหลายกรรมต่างกันเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วโทษจำคุกทั้งสิ้นต้องไม่เกินสิบปี ตาม มาตรา 91(1) คงให้จำคุกจำเลยไว้ 10 ปี ข้อหาอื่นในยกยอกทรัพย์ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์โจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่โจทก์ฎีกาว่าคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ที่ว่า บันทึกคำร้องทุกข์ฉบับลงวันที่ 14 สิงหาคม 2535 ตามเอกสารหมายเลข จ.103 ระบุว่า "นายศรายุทธ บุตรคำ ซึ่งเป็นลูกจ้างได้ยกยอกเงินของผู้แจ้งไป เท่าที่ตรวจพบขณะนั้น เป็นจำนวนเงิน 230,000 บาท ทำให้ผู้แจ้งได้รับความเสียหาย จึงมาแจ้งความร้องทุกข์มอบคดีให้กับพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาจนกว่าคดีจะถึงที่สุด" และลงชื่อนายสมชาย โดยมีได้ระบุว่ากระทำในนามโจทก์ ทั้งไม่ปรากฏรอยตราเครื่องหมายโจทก์ ซึ่งเป็นนิติบุคคลในช่องผู้ร้องทุกข์แต่อย่างใด บันทึกคำร้องทุกข์ดังกล่าวจึงเป็นเพียงคำร้องทุกข์โดยส่วนตัวของนายสมชายซึ่งไม่ใช่ผู้เสียหาย คดีนี้เป็นคดีความผิดอันยอมความได้ เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายไม่ได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยภายใน 3 เดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด กรณีนี้ถือว่าโจทก์รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดอย่างช้าที่สุดในวันที่ 14 สิงหาคม 2535 ซึ่งเป็นวันที่นายสมชายร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน โจทก์นำคดีมาฟ้องวันที่ 22 มกราคม 2536 คดีโจทก์ขาดอายุความ เป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ชอบ เพราะคดีนี้โจทก์โดยนายสมชายกรรมการผู้จัดการได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนด้วยวาจา มิได้ยื่นคำร้องทุกข์เป็นหนังสือ นายสมชายเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์เป็นผู้เสียหาย ได้แจ้งความร้องทุกข์ว่าผู้แจ้งเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัทโจทก์ มา

แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่นายสรายุทธ บุตรคำในข้อหายกยอกทรัพย์จนกว่าคดีถึงที่สุด
ปรากฏตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีเอกสารหมายเลข 10 และพนักงานสอบสวนได้จัดทำ
คำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษตามแบบฟอร์มของกรมตำรวจไว้ตามเอกสารหมายเลข 103 การที่
พนักงานสอบสวนมิได้ให้นายสมชายลงชื่อไว้ในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีเอกสารหมายเลข 10
และพนักงานสอบสวนจดบันทึกในคำร้องทุกข์เอกสารหมายเลข 103 ไม่ครบถ้วนตามที่นายสมชาย
แจ้งไว้แล้วให้นายสมชายลงชื่อไว้โดยไม่ได้ประทับตราบริษัทโจทก์ จะฟังว่าคดีไม่มีการร้องทุกข์
โดยชอบ คดีโจทก์ขาดอายุความไม่ได้ นั่น เห็นว่าตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 2(7) บัญญัติว่า "คำร้องทุกข์" หมายความว่า การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตาม
บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่ามีผู้กระทำความผิดซึ่งจะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม
ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหายและการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้
ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ ฉะนั้นที่ศาลอุทธรณ์ยกบันทึกตามเอกสารหมายเลข 103 ซึ่ง
พนักงานสอบสวนจัดทำขึ้น เพื่อวัตถุประสงค์เป็นหลักฐานว่าคดีนี้ได้มีการร้องทุกข์โดยชอบแล้วมา
ดำเนินและวินิจฉัยว่าเป็นการกระทำของนายสมชายเป็นส่วนตัว ทั้งที่ก่อนหน้านี้ศาลอุทธรณ์ได้เคย
วินิจฉัยปัญหานี้ไว้แล้ว ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ฉบับลงวันที่ 30 สิงหาคม 2536 ในชั้น
ไต่สวนมูลฟ้องว่า การร้องทุกข์ของโจทก์เป็นไปโดยชอบและพิพากษาให้คดีมีมูล นอกจาก
คำวินิจฉัยพิพากษาจะขัดกับคำวินิจฉัยเดิมของศาลอุทธรณ์แล้ว ยังขัดกับบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
ดังกล่าวอีกด้วย การที่นายสมชายซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการโจทก์ได้พบพนักงานสอบสวนแล้ว
แจ้งความให้ดำเนินคดีแก่จำเลยในข้อหายกยอกทรัพย์ของโจทก์ ตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี
เอกสารหมายเลข 10 นั้นเป็นการเพียงพอที่จะฟังได้แล้วว่า โจทก์ในฐานะผู้เสียหายได้ร้องทุกข์
กล่าวโทษจำเลยว่ากระทำความผิดฐานยกยอกทรัพย์โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อไม่ปรากฏว่า
โจทก์ร้องทุกข์ภายหลังคดีขาดอายุความ คำฟ้องของโจทก์จึงไม่ขาดอายุความแต่อย่างใดฎีกาโจทก์
ฟังขึ้น เมื่อฟังว่าคดีโจทก์ยังไม่ขาดอายุความ และศาลอุทธรณ์ยังมีได้วินิจฉัยว่าจำเลย
กระทำความผิดคดีนี้หรือไม่จึงเห็นควรยกสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ได้พิจารณาพิพากษาใหม่ตาม
รูปคดีต่อไป "พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาคดีใหม่ตาม
รูปคดี"

องค์คณะ

ปราโมทย์ ชพานนท์ · เหล็ก ไทรวีจิตร · สกนธ์ กฤตยาวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5778/2540>